

Formes de desaparició / Esborrar del mapa

quaderndelesidees.press/formes-de-desaparicio-esborrar-del-mapa/

September 29, 2014

Esborrar del mapa, però fer-ho de forma visible, que en quedi constància. Això passa en alguns arxius familiars, quan algú ha deshonrat la família i se'l vol fer desaparèixer sense eliminar les fotografies completament. Un exemple ens el dona l'artista Iñaki Bonillas amb Martín-Lunas, una sèrie fotogràfica on apareix una persona, la mateixa sempre, amb un punt negre tapant el rostre; 800 diapositives, per ser exactes, on s'ha volgut alterar la memòria gràfica d'un moment, d'una deshonra (una infidelitat).

A tots plegats no caldrà que ningú altre ens ocultí per fer-nos desaparèixer. Ja ho fa la pròpia mort, encara que ens costi d'acceptar-ho. Així que, davant la certesa de la nostra desaparició, se'ns planteja un dubte. Com no morir definitivament. Com romandre. O com seguir sent després de la nostra mort. Una manera útil seria escriure les nostres memòries. Una vida relatada dels fets i les emocions viscudes, d'allò que volem que quedi de nosaltres, en un intent de construir la memòria per lluitar contra l'oblit. I és que, abans que algú s'apropii del nostre relat o abans que aquest es dilueixi, preferim construir-lo a la nostra mida. Deixar constància del nostre existir, sabent que «explicarem mentides, perquè haurem de narrar. Tot el que expliquem sobre el nostre passat serà una construcció. Si hem d'explicar qui som, mentim sempre» (en paraules de l'escriptora Flavia Company).

Al final, però, arribarem a la conclusió que el que veritablement importa és intensificar el present. I en aquesta nostra obsessió per ser, davant l'angoixa que ens provoca deixar de ser, ens dediquem a fotografiar-nos impulsivament, a construir la imatge de nosaltres mateixos, mantenint-la viva, alimentant-la i propagant-la sense cansar-nos a través de la xarxa (Facebook, Instagram, blogs...). Per la mateixa raó, estem també constantment ideant projectes, en un projectar el nostre jo futur, en un modelar l'ideal del jo. Aquell concepte que, ara fa ni més ni menys cent anys, Freud va publicar, juntament amb la idea d'autobservació, a la seva obra *Introducció al narcisisme* (1914). Davant la qüestió de ser o no ser, la gran majoria preferim ser. I agradar-nos, tant com agradar als altres.

Si t'ha agradat aquest article i vols rebre informació dels pròxims que publiquem, envia'ns el teu nom i el teu correu electrònic.

He llegit i acceptat les condicions establertes en l'[avís legal](#) i [política de privacitat](#).

Gemma Cascón

Gemma Cascón és fotògrafa, interessada en la documentació de territori. Editora del mitjà de difusió cultural Week&Sabadell. Autora de la secció Formes de desaparició i co-coordinadora de la secció zona_zero d'aquesta revista.

